

רע"פ 2185/24 - אסרס טגניה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2185/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אסרס טגניה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז לוד (כבוד השופטים ד' מרשק-מרום, י' צלקובניק ו-ע' דרויאן-גמליאל) מיום 19.2.2024 ב-עפ"ג 5518-09-23; בקשה לעיכוב ביצוע; בקשה למינוי סניגור

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת המבקש, שאינו מיוצג, למינוי סניגור, לעיכוב ביצוע עבודות שירות ולמתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק-מרום, י' צלקובניק ו-ע' דרויאן-גמליאל) בעפ"ג 5518-09-23 מיום 19.02.2024. בפסק הדין האמור נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (כבוד השופטת, סג"נ, ז' דיבון-סגל) בת"פ 70567-03-22 מיום 18.07.2023.

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג. לפי עובדות כתב האישום ביום 21.01.2022 תקף המבקש את אשתו, נוכח כעסו על כך שלא הכינה אוכל. המבקש היכה אותה בפניה במכות אגרופ וחנוק אותה. בתגובה אשתו בעטה בו לצורך הגנה עצמית והאירוע הסתכם בכך שנגרם לה מכאוב באף, במצח וסימני אדום בגרון.

עמוד 1

3. בגזר דינו קבע בית משפט השלום מתחם עונש שנע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל. לאחר ששקל את מכלול הנסיבות וסקר את הפסיקה הנוהגת, קבע בית משפט השלום כי העונש הראוי בנסיבות העניין הוא 5 חודשי מאסר, שירוצו בדרך של עבודות שירות; לצד ענישה נלווית.

4. דעתו של המבקש לא נחה והוא ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת עונשו. בערעור התבקש כי עונשו יומר לשני חודשי מאסר, בדרך של עבודות שירות, וזאת בשים לב לשיקום היחסים וכברת הדרך שעברו השניים; ונוכח מדיניות הענישה הנוהגת ואורח החיים הנורמטיבי של המערער לאורך חייו. לפי האמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אגב הדין התברר כי לחובת המבקש הרשעה נוספת בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, בשל מקרה מאוחר יותר שהתרחש ביום 25.09.2022. בסופו של דבר ערעורו של המבקש נדחה, עת נקבע כי: "במכלול הדברים, לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט קמא אשר אף ציין בצדק כי לא מיצה עם המערער את הדין ועל כן אנו מורים על דחיית הערעור".

5. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה בכתב ידו של המבקש. בבקשתו עתר המבקש, כאמור, למינוי סנגור, לעיכוב ביצוע עונשו ולמתן רשות לערער. לגופו של עניין חזר המבקש על נסיבותיו האישיות והדגיש בעיקר את הפן הכלכלי של עונשו. זאת, לצד ציון כברת הדרך שעברו, הוא ורעייתו, מאז אותו מקרה. ב'שורה התחתונה' התבקשה הקלה בעונש, כך שזה יעמוד על 3 חודשים, לכל היותר.

6. לאחר עיון מצאתי כי אין מקום למנות סנגור במקרה זה, וכי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

7. כידוע, הלכה היא עמנו כי בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק חמור (רע"פ 1805/24 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (05.03.2024)). כידוע, כאשר נטען כי יש ליתן רשות ערעור בשל חומרת העונש, על הטוען להוכיח כי העונש שנגזר עליו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 811/22 אלחק נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (08.02.2022)); בפי המבקש אין טענה כאמור. לטענתו עונשו במתכונתו יסב לו, ולמשפחתו, בעיקר נזק במישור הכלכלי. טענה זו לא נעלמה מעיני, אולם אין בה כדי להצדיק רשות לערער בנסיבות העניין.

8. הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, ז' באדר ב' התשפ"ד (17.3.2024).

שׁוֹפֵט